

по единъ синджиръ отъ дѣсната ржка до лѣвниятъ кракъ, за да направи невъзможно сѣко бѣганье. Влѣзохми у една враница, и стражаритѣ тегляхж лоша-титѣ кждѣ фузина.

Двѣ опрѣгнати кола ни чякахж на брѣгътѣ. Ре-зия и Канова възлѣзохж у еднитѣ; азъ влѣзохъ у другата съсъ Марончели. У еднитѣ отъ тия кола се намирахж единъ комисаръ и двама роби; у другитѣ, единъ подкомисаръ и двама други роби. Шестъ-седемъ полицейски войскари, обржжени съсъ пушки и съсъ сабли, и насѣдали, еднитѣ вѣтрѣ у колата, дру-титѣ при кочияшинътѣ, допълняхж дружината.

Сѣкоги е тежео на човѣка да е принуденъ отъ злочестията да напусне земята си; нѣ да я напуснешъ у вериги, за да се заведешъ на единъ скърбенъ кли-матъ, дѣто много години наредѣ ще клѣйшь у желѣ-зата, е едно нѣщо толкосъ страшно, щото немогжтъ да се намѣрижтъ думи за да се изрази.

Додѣто прѣминувахми Алпитѣ, моята земя ми ставаше по драга, до толкосъ ни съжялявахж лицата, които срѣщяхми. Защото новината на отежжданѣето ни бѣше извѣстена отъ нѣколко седмици насамъ, нѣ-маше градъ, паланка, село, особна кжца, дѣто да не ни чякатъ. Много пжтя, комисарятъ и стражаритѣ бѣхж принудени да отмахнуватъ множеството, което ни заобикаляше, и не е възможно да си направи чо-вѣкъ една идея за чувствата, които имахж за насъ хората.

На Удина ни се случи нѣщо ненадѣино, което ни нажяли. Като пристигнжхми на гостинницата, комисарятъ накара да затворижтъ дворнитѣ врата и да испждижтъ народътъ; сѣтнѣ, като ни внесе у една стая, заповѣда на слугитѣ да ни приготвижтъ лѣгла-